

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2010. év január hó 6. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

VÉGZÉS:

A rágalmazás vétsége miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Bíróság mint másodfokú bíróság 20.Bf.I.7062/2009/4. számú ítéletét *helybenhagyja*.

A harmadfokú eljárásban felmerült 7.500 (hétezer-ötszáz) forint bűnügyi költséget és a 6.000 (hatezer) forint eljárási illetéket a magánvádló viseli.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Budai Központi Kerületi Bíróság a 2009. március 25. napján kelt 5.B.I.1468/2008/6. számú ítéletével a vádlott bűnösségét a Btk. 179. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő rágalmazás vétségében állapította meg. Ezért őt 1 évi időtartamra próbára bocsátotta.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a magánvádló jelentett be fellebbezést, melyet részletesen nem indokolt meg.

A másodfokú nyilvános ülésen a magánvádló jogi képviselője a fellebbezést pontosította és indítványozta, hogy a Fővárosi Bíróság a vádlottal szemben a kiszabott büntetést súlyosítsa, és vele szemben pénzbüntetést szabjon ki.

A Fővárosi Bíróság mint másodfokú bíróság 2009. október 1. napján kelt 20.Bf.I.7062/2009/4. számú ítéletével a Budai Központi Kerületi Bíróság ítéletét megváltoztatta és a vádlottat az ellene rágalmazás vétsége miatt emelt vád alól felmentette. Megállapította, hogy az első és a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a magánvádló viseli.

A másodfokú bíróság ítélete ellen a magánvádló jelentett be fellebbezést, amely a vádlott bűnösségének megállapítására és vele szemben büntetés kiszabására irányult.

A harmadfokú nyilvános ülésen a magánvádló jogi képviselője a bejelentett fellebbezést fenntartotta. Álláspontja szerint kétségtelenül bizonyított tény, hogy a vádlott elkövette a rágalmazás vétségét akkor, amikor a társasház 15 lakásának postaládájába a levelet bedobta. Kifogásolta a másodfokú bíróság határozatának indokolásában szereplő azon megállapítást, mely szerint az emberi érintkezés kulturált formájának kialakítása nem a bíróság feladata. Álláspontja szerint a bíróságnak igen jelentős szerepe van az emberek közötti kapcsolatok alakításában és erre a jog eszközei is a rendelkezésére állnak. A kellő visszatartó erő és a hasonló jellegű cselekmények megelőzése érdekében is szükséges nem csak a vádlott bűnösségének a megállapítása, hanem vele szemben büntetés kiszabása is.

A vádlott a másodfokú eljárást követően írásbeli beadvánnyal fordult az ítélőtáblához, melyben a másodfokú határozat kihirdetése óta a magánvádló és annak családtagjai részéről a személye ellen intézett atrocitásokat, sérelmeket sorolta fel. E beadványnak azonban a jelen ügy elbírálásában nincs szerepe.

A vádlott védője a harmadfokú nyilvános ülésen a másodfokú határozat helybenhagyását indítványozta. Álláspontja szerint a vádlottnak az az írásbeli kitétele, hogy a magánvádló „hazudik” csak egy értékítéletként értékelhető, mellyel a vádlott egy állítást kívánt megcáfolni, vagyis az egész konfliktus a vádlott és a magánvádló közötti véleménykülönbségként értékelhető. A védő által kifejtettek szerint e cselekménynek nincsen társadalomra veszélyessége, nem meríti ki a rágalmazás vétségének törvényi tényállását sem, így a másodfokú bíróság határozatának helybenhagyását indítványozta.

A vádlott az utolsó szó jogán hangsúlyozta, hogy vele szemben az eljárás tulajdonképpen egyetlen szó használata miatt van folyamatban, azonban ha a hazudik szó helyett bármely más, hasonló tartalmú kifejezést használt volna, akkor az eljárást annak ellenére elkerülhette volna, hogy a helyettesítő kifejezés ugyanazt a tartalmat hordozza.

A magánvádló által bejelentett fellebbezés nem vezetett eredményre.

A harmadfokú bíróság a magánvádló fellebbezésével megtámadott másodfokú ítéletet és az azt megelőző első és másodfokú bírósági eljárást a Be. 387. §-a alapján bírálta felül.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú és másodfokú bíróság az eljárást a vonatkozó perrendi szabályoknak megfelelően, azok betartásával, kellő alapossággal és részletességgel folytatta le. A bizonyítási eljárás során a vád tárgyává tett cselekmények elbírálásához szükséges összes fellelhető bizonyítékot beszerezte és azokat okszerűen, az ésszerűség és a logika követelményeinek szem előtt tartásával értékelte, mérlegelte.

A másodfokú bíróság nem tévedett és nem vétett logikai hibát akkor sem, amikor a már megállapított tényekből további tényekre vont le következtetést.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a másodfokú bíróság ítéletének tényállása megalapozott, mindenben megfelel az iratok tartalmának, hiánytalan, így annak sem helyesbítése, sem a kiegészítése nem szükséges.

Ekként pedig irányadó volt a harmadfokú eljárásban is.

A Fővárosi Ítéltábla maradéktalanul osztotta a másodfokú bíróság jogi álláspontját is.

A Fővárosi Bíróság helytállóan mutatott ugyanis rá, hogy a vádlottnak az a cselekménye, amellyel a magánvádló állítását valótlannak nevezte meg és ezt úgy fogalmazta meg, hogy magánvádló hazudik, nem alkalmas arra, hogy a magánvádló társadalmi megítélését kedvezőtlen irányba befolyásolja, vagyis nem meríti ki a rágalmazás törvényi tényállásában írtakat.

Ugyancsak helytállóan állapította meg a Fővárosi Bíróság azt is, hogy a vád tárgyává tett bűncselekményt csak szándékos elkövetés esetén rendeli büntetni a törvény, méghozzá abban az esetben, ha az egyben a társadalomra is veszélyes. Jelen esetben a vádlott a magánvádló vele szemben tett állítását cáfolta meg olyan kifejezést használva, melyből egyértelműen kiderül, hogy azt valótlannak tartja, ez pedig nem éri el a társadalomra veszélyességnek azt a fokát, amely a cselekményt a bűncselekmény szintjére emelné.

A Fővárosi Ítéltábla is megállapította, hogy a vádlott a cselekményével bár az együttélés konvencionális normáit megsértette ugyan, azonban ezzel bűncselekményt nem követett el.

Helyesen jutott tehát a Fővárosi Bíróság arra az álláspontra, hogy a vádlottat a Be. 331. § (1) bekezdése alapján - figyelemmel a Be. 6. § (3) bekezdés I. fordulatában foglaltakra - bűncselekmény hiányában felmentette.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Bíróság ítéletét a Be. 397. §-a alapján helybenhagyta.

Az eljárás során felmerült bűnügyi költségre vonatkozóan Be. 398. § (3) bekezdése alapján határozott.

Budapest, 2010. év január hó 6. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet s.k.
a tanács elnöke

Dr. Halász Irén s.k.

Zólyominé dr. Törő Erzsébet s.k.

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Bíróság mint másodfokú bíróság 20.Bf.I.7062/2009/4. számú határozata a Fővárosi Ítéltábla 5.Bhar.276/2009/3. számú végzése folytán 2010. év január hó 06. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2010. év január hó 6. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő